

”Som att sitta oskyldigt dömd i fängelse medan den skyldige är fri”

I Sverige finns enligt Socialstyrelsen närmare 300 skyddade boenden avsedda för kvinnor som utsätts för våld i hemmet eller i nära relationer. Många av dessa kvinnor har barn. Socialtjänsten fattar biståndsbeslut för kvinnorna, men inte för barnen. Barnen följer med. Socialtjänsten har ingen formell skyldighet att följa upp hur det går för barnen och boendena är inte skyldiga varken att dokumentera eller göra planer för barnen och deras vistelse, eller för vad som händer sedan.

Detta står att läsa i rapporten [Min tur att berätta. Barns röster om att leva med våld](#) som är ett led i ett projekt som drivs av *Bris* och *Sveriges Stadsmissioner* i samarbete med *Tema barn* i vid Linköpings universitet.

Rapporten är baserad på ett antal intervjuer med barn som vistats på boende vid två eller flera tillfällen. Intervjuerna speglar hur livet ter sig för barnen. Alla har upplevt våld från män som deras mammor levt med och alla berättar om hot, våld, förtryck, kränkningar och en ständig oro. Om mardrömmar och mörkrädsla. ”Kommer han att hitta oss och slå ihjäl mamma”.

Ofta har flytten från hemmet skett abrupt och utan information. ”Jag förstod ingenting. Två vuxna kom och hämtade mamma och mig och vi åkte jättelångt in i skogen. Jag grät hela tiden och var jätterädd”.

På boendet har barnen känt sig vilsna. De flesta säger att de inte fått någon information, att ingen förklarat vad som gällde, hur länge de skulle stanna och hur allt funkade. Några av barnen beskriver personalen på boendet i positiva ordalag,

de svarade på deras frågor, hittade på roliga saker och intresserade sig för deras skolarbete, men de flesta upplevde att ingen såg dem. Och så har det varit under hela den tid de levt med våld. Vuxna som de mött, i förskola och skola, hos socialtjänsten eller hos polisen har sällan lyssnat på dem, frågat hur de mår eller vad de vill.

Eftersom barnen lämnat hemmet i all hast har deras skolgång avbrutits. I bästa fall har de fått börja i en ny skola, i andra fall har de inte alls fått gå i skolan. I vissa fall har familjen flyttat runt och levt gömd på olika orter, ibland med skyddad identitet.

Det är en omskakande läsning, om nonchalans, brist på respekt och handfallenhet. Och om brister i lagstiftningen och brist på respekt för barnkonventionen. Det borde vara en självklarhet att varje barn som placeras i ett boende uppmärksammas och omfattas av de beslut som socialtjänsten fattar. Det faktum att barnet lever i en våldsmiljö borde räcka för en orosanmälan, som i sin tur borde leda till en utredning om barnets situation och behov. Och självklart borde varje boende som tar emot barn ha beredskap och kompetens att möta barnen.

Det finns både nationell och internationell forskning som visar att våld inom familjen skadar barnen. Att familjevåld som bevittnas av barn är att jämställa med barnmisshandel. Det är illa nog att barn ska behöva leva med ångest, smärta och oro. Dessutom, om barnen inte får hjälp kan våldet leda till allvarliga och livslånga trauman.

Det här är en viktig rapport som väl fyller sitt syfte att ge en bild av barns upplevelser av våld i hemmet och bemötande i samhället och i skyddade boenden.

Gun-Lis Angsell

Läs mer i vår artikel [Barn på kvinnojour](#) och i boken [I händelse av min död](#)